

LO

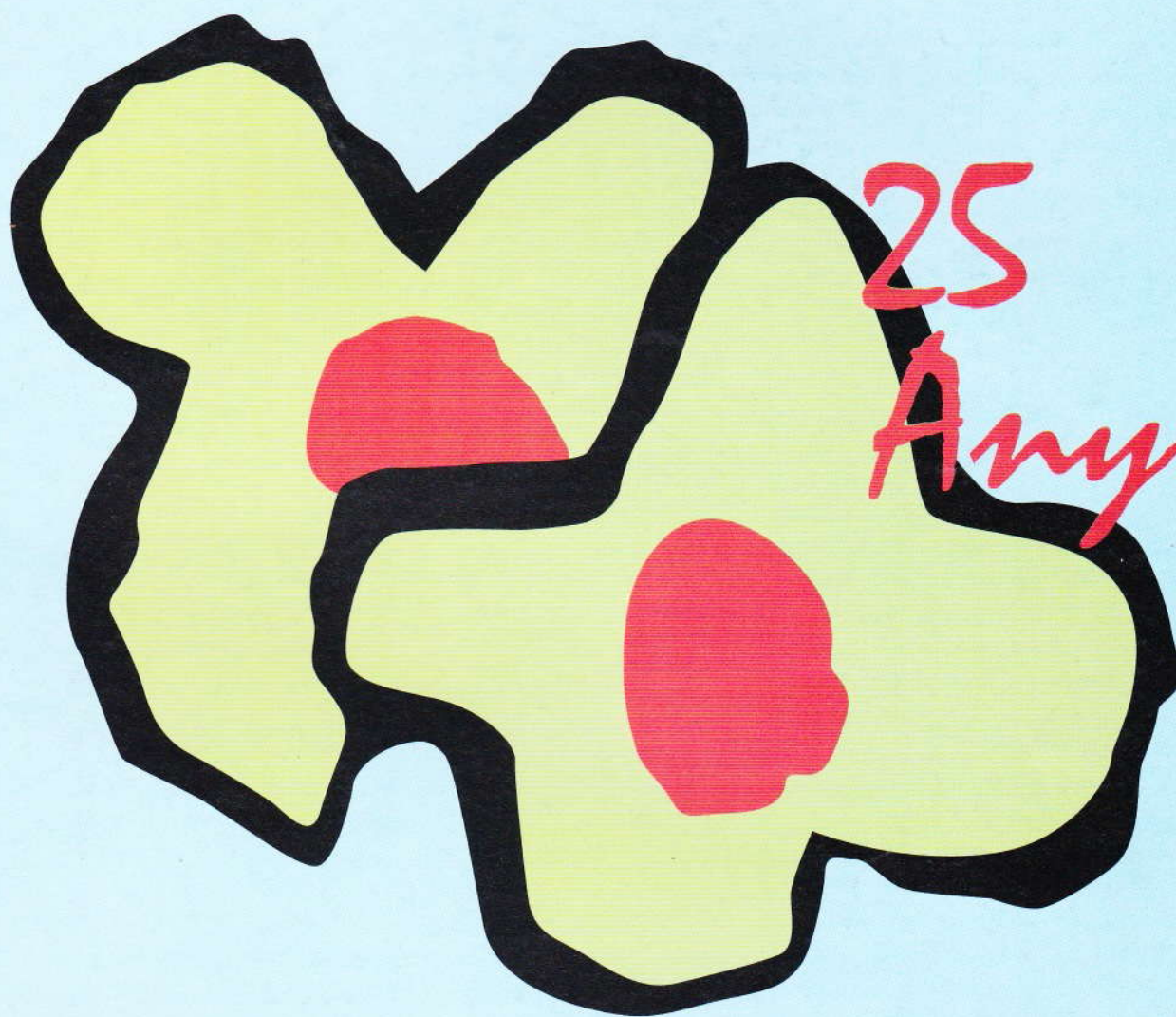
PEDRIS

24

VILAPLANA
Juliol 2006

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

www.lopedris.com

CASAL VILAPLANENC

1981-2006

editorial

Tots els col·lectius tenen uns símbols d'identitat i Vilaplana no és diferent: tenim una bandera i tenim un escut. Això no ens fa gaire diferents als altres pobles, però el que sí ens fa diferents de molts altres és un signe d'identitat propi: el CASAL.

Nascut com una necessitat de tenir un lloc comú de reunió, d'esbarjo... amb el temps ha anat assolint aquests objectius i d'altres de nous. Els nouvinguts han trobat en aquest espai físic un lloc on donar-se a conèixer i al mateix temps conèixer la gent del poble.

Sembla que ara és una època de plenitud pel Casal gràcies a la maduresa i compromís que ha assolit aquell projecte encetat ara fa 25 anys per tota una àmplia majoria del poble. El Casal ha tingut uns il·lusionats inicis, té un sòlid present i això fa preveure un llarg i tranquil futur.

Felicitem-nos, doncs, per aquests 25 anys i desitgem-nos com diu la cançó... I que la vida ens doni un camí, ben llarg...

25 ANYS DEL CASAL, ENHORABONA A TOTS !!!

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedris
NIF: G-43640267

Coordinació:

Rosa M. Boqué
Montse Ferré
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:

Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Òscar Aymamí
Sarai Martínez

Col·laborador:

Pep Pelat és Òscar Aymamí

Prensa on-line:

Raquel Virgili

Disseny:

Maria Casanova

Portada:

Jordi Mariné

Preimpresió:

Serveis Integrals de Preimpresió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars

Preu: 2,50 euros.

sumari

- Editorial, 2
- L'entrevista, 3
- Qüestionari, 5
- Homenatges, 6
- Opinió, 7
- Rutes, 10
- Medi Ambient, 11
- Història, 13
- Assaig, 14
- Ajuntament, 15
- Fototeca, 16
- Notícies, 17
- La fresca, 22
- Passatemps, 23

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

Visiteu la nostra pàgina web: www.lopedris.com

EL CASAL FA 25 ANYS

El Casal fa 25 anys. Han estat 25 anys d'esforç, de constància, de patiment, però també d'alegria. L'alegria de les festes majors, de les nits de teatre, de les tardes a la piscina, a prendre el sol, els grans, o d'aprendre a nedar els petits. D'aquells diumenges de futbol a l'hivern, o de les 24 hores a l'estiu. De concerts, d'havaneres, de jocs pels infants... És el casal de l'Armando, al cel sigui, de la Teresa i la Carlota, de la Carmeta i l'Albert, de l'Uri, del Gatsby, del Moreno. Però també és el casal de l'Anna, la filla de l'Arturo, o del Guillem, el fill del Guillermo, o del Robert de cal Consu, del Doro, del Pep de las Heras, del Jaume Damo o del Pepito Mengol. És el casal de tots, i aquest any en fem 25. I és per això, que volem felicitar a tots els presidents, pel seu esforç; a tots els membres de totes les juntes, per la seva constància; a la gent que fa 25 anys va patir per construir el Casal i, sobretot, a tots els socis: que puguin seguir gaudint amb tota l'alegria del món del Casal de Vilaplana!

Moltes Felicitats a tots.

LA REDACCIÓ

Albert Ferré Huguet

Hi havia més voluntat que quartos. Penso que fas més amics quan hi ha dificultats i es passen cinturons estrets.

Hem entrevistat a l'Albert Ferré Huguet, primer president del Casal Vilaplanenc. L'Albert ha aportat el seu granet de sorra a la vida del nostre poble, estant sempre disposat a col·laborar i a «deixar-se enredar» sempre que li ho han demanat sense fer massa soroll. Xerrant amb ell sempre pasasses una bona estona.

Com va començar la història del Casal?

En primer lloc, l'Ajuntament, pel seu compte va iniciar la construcció de la piscina. Per ajudar a pagar-la, van demanar a la gent del poble de fer jornals per abaratir el cost, com s'havia fet sempre amb els carrers i els camins. Uns vilaplanencs van pagar els diners dels jornals, però la gran majoria anàrem a treballar a l'obra.

Allí ens hi vàrem trobar molts i de totes les edats. Era una cosa molt engrescadora i en aquells moments era tot un repte. Per això, a força d'anar a treballar i relacionar-nos, a uns quants, quan les obres de la piscina estaven bastant en marxa, ens va sorgir la idea de fer també un casal i ens hi vam llençar de cap.

Bé, la idea ja hi era però, com vau engegar l'edifici?

En primer lloc, l'Ajuntament va aconseguir fer entrar el projecte dins el Pla d'Obres i Serveis, amb un pressupost de 12.000.000 de pessetes, de les quals només en concediren 6.000.000, la meitat. Per tant, ens les vam haver d'enginyar per aconseguir la resta.

Això volia dir que tothom que hi volia col·laborar hi havia de posar jornals perquè no es podia llogar cap empresa. Tots férem de tot: portar terra, fer pasta, fer parets...

A qui li hem d'estar molt agraïts a l'ajuda incondicional de l'Ajuntament, al davant del qual hi havia l'Agustí Ferré, que sempre va intentar aconseguir tot el que bonament va poder i més.

També hem d'agraïr l'esforç d'en Joan Prous, l'aparellador del moment a

l'ajuntament, que no ens va deixar en cap moment, va vetllar sempre per nosaltres i per l'obra i hi va esmerçar un munt d'hores. Era més aquí a dalt que a casa seva. També ens va ajudar amb el fet de deixar-nos desinteressadament tota mena d'eines i demés estris de la construcció, ja que la seva família eren constructors.

Així mateix, tinc un gran record d'en Sans, el secretari de l'Ajuntament del moment, ja que ens bellugava els tràmits, i, li haguéssim demanat o no, ens solucionava qualsevol problema burocràtic, i si no ho sabia o no podia fer personalment, no calia patir, ho preguntava o ho demanava a qui fos.

I llavors, si no teníeu cap constructor expert, con us ho vau fer?

Doncs amb molta il·lusió i molt bona voluntat. Sort del Prous, que no es va moure d'aquí dalt, perquè si no és per ell, no ens en sortim a l'hora d'interpretar els plànols.

El Félix hi entenia bastant i tot el dia anava amb la cinta mètrica per terra. Una estructura con la del casal és complicada i les mides dels pilars han de ser molt precises. Els pilars anaven clavats en una mena de pous i havien de ser exactes. El Félix i el Pepitu anaven controlant en tot moment les mides. Tot el dia tenien la cinta estesa, una cap aquí i una cap allà i on creuaven, just, era el mig del pilar.

L'últim dia però, ens diuen, tots preocupats:

- Nois, ens hem passat dos centímetres i no sabem com anirà!

Quan va arribar el Prous i s'ho va mirar, va esclatar a riure, dient:

- No us vaig dir res per por que anéssiu a l'ample però, teníem un marge de deu centímetres.

Amb tot això, posàvem unes plaques que quan feia unes hores justes que estaven posades s'havien treure, però no quan era massa fresc i si es treien massa tard no es podien arrencar. Per això, ens havíem d'aixecar a la nit i per torns anar fent la feina.

Una vegada muntats els pilars i feta l'estructura, tothom que venia a fer-se soci i sabia fer anar una paleta, n'hi donàvem una i ciment, i a fer paret. Hi havia feina per a tothom.

Això, es clar, no es va poder acabar així. Vam necessitar una paleta i ho vàrem demanar al Jesús, que tots coneixíem per haver viscut anys enrere a Vilaplana.

I ja es va poder afrontar aquesta despesa tant gran?

De bon començament ja es va veure que amb els sis milions no ni havia prou per pagar-ho tot. La manca de diners va fer espavilar a la gent i que ens en penséssim de tota mena.

Un recurs per obtenir diners va ser llogar cal Ritu per un any. En aquell moment ja estava tancat; vam tornar a fer funcionar el bar i el cinema.

Els més joves es van encarregar d'obrir entre setmana, als vespres, i tots els altres més grans, la majoria matrimonis casats, fent torns, obriem el dissabte i el diumenge. Hi estàvem molt implicats i sense tenir-ne ni idea fèiem de cafeters. Les que tenien més èxit i més feina eren les senyores. Elles s'encarregaven de fer les tapes, sobretot els popets, i també de netejar la sala del café i del cinema. Fèiem el "cine" amb allò d'anar a fer l'intercanvi de pel·lícula a l'Aleixar i tota la taleia era, en acabar el cap de setmana i el torn, comptar els dinerets del calaixet. Fins i tot, en una ocasió, es va sortir a

vendre refrescos a la carretera el dia que passava un rally de cotxes cap a La Mussara. Tot i aquestes iniciatives, es van generar molts deutes. Tant que costaven de fer els diners i tan ràpid que es gastaven.

I com ho va anar solucionant?

Val a dir que els de la junta ens vam responsabilitzar dels deutes, però també hi van haver moltes persones anònimes, que no citaré per no oblidar-ne cap, que ens van fer molt de costat i van firmar igual o més que nosaltres els crèdits que anàvem demanant segons les necessitats del moment.

Tanmateix hem d'agrair molt el suport, l'ajut i la paciència de La Caixa Rural i del Sebastià "Consu", President de la Cooperativa en aquell moment, i també al Banc de Bilbao i a la bona voluntat del Ferran Llauredó, aquell noi de l'Aleixar casat amb la xiqueta de Cal Prats. Van tindre molta paciència, però va arribar un punt que van haver de dir prou. En algun moment la situació es va tornar bastant complicada.

També alguns proveïdors van haver de tenir la mateixa paciència que els bancs. Per exemple el de la botiga que ens va vendre la cafetera.

Al final quan ja no podíem anar a demanar cèntims enlloc, demanava crèdits a nom meu i els de la Junta m'avalaven.

Hi havia més voluntat que "quartos". He estat amb molta gent i amb tothom hi he estat molt a gust. Amb tots encara hi conservo l'amistat. Penso que fas més amics quan hi ha dificultats i es passen cinturons estrets.

Hi van haver molts socis de bon començament? Quan van començar a haver-n'hi?

La veritat és que me'n recordo de quan van començar el socis. Em ve a la memòria que vam anar uns quants dies a l'Ajuntament i la gent s'hi venia a apuntar, però no recordo com ho organitzàrem.

El que sí que us puc dir és que els socis van col·laborar amb tot el que se'ls va demanar i més. Com podeu comprendre,

sense la seva ajuda i el seu esforç no s'hauria pogut fer res. Tothom estava molt animat.

Com i quan es va constituir la primera junta?

Em sembla que va ser a l'època de cal Ritu. Sortírem elegits per votació dels socis.

A la primera junta vam començar els malaurats Isidre Besora, de cal Consu i el Fèlix Mestre, de cal Gori, també el Pepitu Mateu "Mangol", la Maria Mestre "Rufina", el Pascual Torruella, el Josep Virgili de cal Pastoret i jo mateix com a President.

Jo, però, hi vaig ser cinc anys, de l'any 1980 al 1985. La cosa estava molt enredada, es devien molts diners i nosaltres, els de la junta, havíem avalat molts préstecs i es clar, era una situació que feia respecte. La gent acceptava entrar a la junta, però el càrrec de president feia peresa i m'hi vaig reenganxar sense pensar si en tenia ganes o no.

En aquella època, va tenir problemes d'aigua, a l'hora d'omplir la piscina?

I tant que sí. Aquell primer any la vam omplir de l'aigua que sobrava de la Balandra i la dels rentadors, amb una mànega que pujava fins al carrer de l'abeurador, cap al rec i a la piscina.

A cal Segal també ens van deixar l'aigua del seu pou i al final la vam acabar d'omplir, però el dia de la inauguració l'aigua era ben fosca. La gent deia: "Aquí ens hem de banyar?"

Cal aclarir però, que de mica en mica, es va anar depurant.

Quan van estar llestos l'edifici i la piscina quina feina us va quedar?

Doncs encara molta. Una vegada acabat el Casal, es va equipar el bar, però la sala del ball era buida. Els diners no havien arribat per més. Un altre problema: calia fer l'escenari.

Llavors va sortir la idea de fer unes accions, de cinc mil pessetes, per poder sufragar un escenari.

Quan ens vam posar a la feina, la modèstia i poca experiència ens portava a fer un escenari molt petit, ja que ens dolia perdre metres de sala. Sort de mossèn Josep M. Musté que es va posar les mans al cap en veure el projecte que teníem i ens va fer replantejar el tema. A partir d'aquí anàrem a veure unes quantes sales a alguns pobles veïns per prendre idees.

Penseu però, que aquest escenari es va fer un setembre, a l'època de plegar avellanes, cada dia fins a les tantes de la nit.

Qui va ser el primer cafeter?

Els primers cafeters van ser la Carmeta, l'Albert, el Joan i la M. Teresa, les dues famílies. En aquells primers anys hi havia força feina ja que feien dinars i tot.

Quan vas sortir de la junta i ja no vas tindre tots aquests maldecaps, no t'avorries?

No em van deixar avorrir pas gaire. Tot just sortir, el Josep M. «Còbit» em va proposar de fer teatre. Jo li vaig dir que no n'havia fet mai ni havia pujat a un escenari. Poc a poc però, em va convèncer i vaig començar amb uns pastorets, un paperet petit. Vet aquí que vaig començar a fer teatre als quaranta anys i fins als seixanta.

M'ho vaig passar molt bé. M'agraden les obres còmiques, les de conya, tot i que em va tocar fer de tot. L'última que vaig fer va ser "Políticament incorrecte", que va ser molt xalada i va tenir molt d'èxit.

Per acabar, què voldries dir als vilaplanecs en ocasió d'aquest aniversari del Casal?

D'allò que es va començar amb il·lusió sempre me'n quedarà un record entranyable. Ara cal tot el que vam engegar fa vint-i-cinc anys en duri molts més i amb el mateix esperit d'aleshores.

LA REDACCIÓ

1. Aquest any se celebren els 25 anys d'existència del Casal Vilaplanenc, quin balanç en faries? Quina importància ha tingut per al poble, l'esforç de tota la gent que ha passat per la Junta?

2. A partir d'aquí, d'aquest any 2006, com veus el seu futur? Cap on creus que s'hauria d'encaminar?

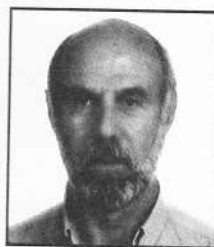
Qüestionari

Teresa Mateu Huguet

Enric Prats Bové

Ferran Llauredó Pellicé

Oriol Mestre Vall

1. Complir 25 anys en una entitat social d'un poble de 500 habitants és prou important per sí mateix. Els projectes socials acostumen a tenir alts i baixos al llarg del temps i la gràcia està, precisament, en què puguin sobreviure i anar creixent amb l'aportació de totes les persones que amb dedicació desinteressada i aportant bona part del seu temps personal així ho fan possible.

2. El Casal és el punt de trobada de tothom i fa de ciment en el teixit social de Vilaplana i hauria d'intentar donar resposta a totes les franges d'edat. Aquesta filosofia ha estat sempre present, però una de les tasques més difícils és fer partíceps el jovent en aquest projecte. Penso que aquest és el repte del futur. Ens felicitem tots per aquest 25è aniversari.

1. Amb vint-i-cinc anys, el nostre casal s'ha consolidat com una peça clau en el teixit social del poble, cohesionant i fent partíceps els vilatans. Les juntes, unes amb més encert que altres, han sabut gestionar i portar a bon port totes les activitats que s'han proposat. Per a tots ells i per al poble, moltes felicitats i moltes gràcies.

2. Sempre que el poble no perdi la condició de comunitat, tindrà assegurada la pervivència del casal, essent aquest, cada cop amb més força, el gran dinamitzador. Enfortir i ampliar les activitats, nous reptes i idees han de ser el neguit de les properes juntes. El poble s'ho mereix.

1. És molt important per a tot el poble en general i per a totes les entitats, que disposem d'un espai físic per dur a terme les diferents tasques, actes i espectacles.

2. S'hauria de mirar de no posar tantes traves. Crec que les entitats seguiran el seu ritme, ja que sempre han tingut molta importància en aquest poble. Respecte al bar, el veig molt mort per manca de clients, ja que cada cop hi va menys gent. Una de les principals causes podria ser la manca d'un espai per fumar?

1. Ha sigut molt positiu pel poble ja que ha estat un lloc de trobada i celebracions, tant de petits com joves i gent gran. Ser de la junta en els primers anys va ser una tasca difícil però ara es col·labora amb el funcionament del Casal.

2. Crec que el Casal té un gran futur ja que és l'únic local important que té el poble. Trobo que avui en dia s'hauria d'encaminar cap a la joventut (cosa molt difícil).

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

**ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I
PENSIONISTES DE VILAPLANA**
C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

• Ferro
• Alumini
• Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

MN. FRANCISCO SIRVENT

A la nostra església parroquial, després de la guerra de 1939, van posar un paviment nou que va tapar una làpida al peu de les escales del presbiteri. La làpida senyalava la sepultura on era enterrat Mn. Francisco Sirvent.

Em va semblar que seria interessant descobrir aquesta làpida, i aquest any, a finals de juny, els paletes la van trobar, intacta, amb la inscripció original ben conservada. La van posar al nivell del paviment actual essent així visible. És un testimoni històric de l'existència d'un personatge. És una làpida de 1'30 m. X 0'55 m. i diu textualment:

SEPULTU-
RA DEL REVT
FRANCISCO SIRVENT
RECTOR DE VILAPLANA
MORI LO DIA 13 DE
AGOST 1772
R.I.P.

Crec que molts ciutadans de Vilaplana no saben qui era Mn. Francisco Sirvent. Mn. Isidre Saludes en el seu llibre

Vilaplana a mig segle XVIII, diu:

«El temple que van bastir (i van inaugurar l'any 1739) és el monument principal del poble, i alhora una prova palesa per les generacions posteriors, de la fe i religiositat d'aquells nostres avantpassats.

Era aleshores Rector de Vilaplana, Mn. Francesc Sirvent, fill de Bràfim. Va regir la parròquia durant més de quaranta anys.

Mn. Sirvent va tenir una actuació destacadíssima en l'obra del nou temple; va ser l'ànima que ho va fer possible.

Mn. Francesc Sirvent va morir a Vilaplana el dia 13 d'Agost de 1772 i va ser enterrat al peu del presbiteri, a la nau central del Temple que ell havia bastit.»

De moment no em semblaria oportú in-

vestigar aquesta sepultura i d'altres que hi ha al subsòl de l'església i que van ser profanades durant la guerra del 1936-39. Això és cosa d'Instàncies Superiors.

Per ara, potser és suficient per a nosaltres conèixer una mica més un personatge important de la història de Vilaplana. Però caldria que entrés dins el nostre moviment cultural d'avui, donant relleu d'una manera o altra, i de caire popular, a la personalitat de Mn. Francisco Sirvent.

Aquest any, el dia 13 d'Agost, 233 anys després de la seva mort, a l'Església es va cantar una Missa pregant amb caritat per l'ànima del Sr. Rector de Vilaplana Mn. Francisco Sirvent.

Juny de 2005

EL RECTOR

COMERCIAL REUS

4 a t r e

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 7760

Fax 977 75 76 78

Fax comandes 900 65 66 67

43205 REUS

• Subministrament
de papereria
i escriptori

BAR

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat

C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA

Tel. 977 81 50 13

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

Benvolgut Sr.,

Després d'haver llegit repetidament el seu escrit al núm. 23 de la revista trimestral "lo Pedrís", hem dubtat molt si valia o no la pena contestar a tot un seguit de preguntes i respostes que vostè mateix ha descrit.

Per començar, deixi'ns aclarir que ADF no vol dir Associació de Defensa Forestal, sinó Agrupació Defensa Forestal, que és molt diferent. On era vostè, que ni sap correctament el nom?

És ben cert que a l'estiu, com vostè diu, la nostra intervenció és del tot necessària, però el que no té res de cert és el comentari totalment equivocat i fora de lloc que vostè fa, dient que ens dediquem més a gestionar subvencions que a tenir cura del medi.

No som un cercle tancat, molt al contrari!! Estem sempre disposats a escoltar idees que la mateixa gent del poble podria donar, però no és el cas, sincerament i tristament no hi ha col·laboració. Les Assemblees Generals fan pena, no hi ha ni un sol propietari forestal, els únics participants som els mateixos integrants de l'ADF, i pocs, molt pocs són propietaris.

Te raó també quan diu que hi ha moltes altres temporades, no només a l'estiu, en que el bosc està totalment amenaçat. Però si tan a vostè com a d'altres no els agrada veure els embolcalls de pastisseries i els boscos llaurats, potser seria bo que en aquestes dates assenyalades participessin també en la neteja dels boscos, encara que, segurament pensaran que anar a perdre el dia a netejar el que els altres han deixat no és una bona manera de passar un dissabte o diumenge, i més encara quan

per fer-ho NO REPS RES A CANVI, ni tant sols un GRÀCIES de ningú... És una feina molt desagradida, no?

Tots tenim família, també els actuals voluntaris, tenim pares, avis, fills... I ens agradaria gaudir d'ells els caps de setmana, però moltes vegades ens veiem obligats a fer les coses que els altres no fan i no volen fer. Som nosaltres qui hem de deixar coses molt importants per un altre moment, i donat que som 16 voluntaris, malauradament no podem arribar a tot arreu.

Hem deixat pel final el tema de les subvencions i dels diners, ja que ens agradaria saber d'on treu aquestes "males" informacions que ha posat damunt la taula.

És cert que l'Agrupació rep una subvenció anual. Aquesta serveix per equipar mínimament les necessitats que tenim actualment i cobrir les despeses de manteniment.

Miri Sr. Palomo, tenim dos cotxes 4x4 (per cert, molt vells), aquests cotxes paguen assegurances, impostos, passen les ITV dos cops l'any, desgraciadament s'espatllen sovint i necessiten gas-oil per funcionar. Tot això s'ha de pagar.

També disposem d'emissores portàtils, però no en té tothom, ja que malauradament les emissores tenen un cost massa alt per a poder tenir-ne tots. Poc a poc anem complementant el vestuari, amb cascs, jaquetes, pantalons, botes de seguretat... però estem igual que abans, tot això té un cost molt alt i els diners de la subvenció no hi arriben. Pensi que hi ha gent a l'ADF que s'ha hagut de pagar de la seva butxaca la roba, botes i altres coses.

La seguretat personal dels integrants de l'ADF és fonamental. Ha estat vostè en algun incendi? Sap què és estar al costat

de les flames? Sap què és carregar motxilles amb mànegues pel mig del bosc? Crec que no en té ni idea.

Tots nosaltres tenim una feina retribuïda i no podem, o millor dit, no ens podem permetre el luxe de fer-nos mal, ja que si ens passa alguna cosa podem arribar a perdre la nostra feina i deixar d'ingressar uns diners que són el nostre sosteniment familiar.

Digui'm vostè si amb una subvenció de menys de 3.000 euros l'any, fins a la data, ens podem permetre luxes. No, senyor meu, no. En la nostra situació no podem fer gaire cosa més que, en la mesura que la butxaca de cadascú es pugui permetre, s'arribi a comprar part de l'equipament essencial que no es pot comprar amb les subvencions.

Podem assegurar-li que aquí hi som, els que hi som, desinteressadament, i lluitem en la mesura que podem contra un perill que ens persegueix any rere any, el foc, mentre d'altres no saben fer res més que inventar-se coses, quedar-se a casa escrivint animalades i veient com es crema tot.

Nosaltres fem el que bonament podem, Sr. Fernández, sense esperar res a canvi, no cobrem, ni hem cobrat, ni cobrarem mai per la feina que fem: defensar les nostres muntanyes del foc i seguir veient verd en comptes de carbó.

És possible que en una altra època, es volgués emular "l'equip A", potser en l'època que vostè hi prenia part, i és possible que marxés avorrit i decebut perquè no era allò que vostè es pensava, potser es pensava que ser membre de l'ADF era anar de "poli" per les muntanyes perseguint gent, i el que el va decebre va ser que, a part de no poder anar amb pistola pel bosc, la seva feina no era altra que netejar i treure la porqueria que deixen els altres. Sincerament li diem que no és una feina molt gratificant, però que algú l'ha de fer. La veritat és que hi ha molta feina a fer, i com a "Agrupació de Defensa Forestal", estan tan vostè, com tota aquella gent que vulgui, convidats a assistir a la propera reunió per tal d'aportar aquestes noves idees que diu i que s'han d'escoltar.

AGRUPACIÓ DEFENSA FORESTAL VILAPLANA
- LA MUSSARA

**P
L
A
C
I
T**

**ELECTRICITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS**

Mas de l'Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

CARTA OBERTA AL CONSISTORI VILAPLANENC PER LA TALA D'ARBRES INDISCRIMINADA

Benvolguts (per dir alguna cosa) srs/sres del Consistori vilaplanenc,

M'adreço a vostès com una ciutadana més, però especialment com una descendent del poble al qual representen, amb la intenció de fer-los arribar, el més educadament que em sigui possible, els més profunds enuig, ràbia i sorpresa per la decisió presa per vostès quant a la tala d'arbres indiscriminada feta a l'entrada de Vilaplana.

Els motius que han portat a aquesta decisió se m'escapen, però des del meu punt de vista posen de manifest una total despreocupació i una radical insignificància pel que a vostès es refereix, de tot allò que es podria associar al patrimoni natural, social i cultural que pot conservar encara un poble de les característiques de Vilaplana. Si aquests plataners gairebé centenaris no representen cap mena de significat i poden ser eliminats gairebé amb nocturnitat, i el canvi complet de paisatge i entorn que la seva desaparició pot desencadenar no són cap motiu de debat, ni de consulta, aleshores he d'interpretar molt a contracor, que la transformació d'aquest poble va encaminada, no a conservar tota la bellesa que sigui possible per atraure turisme de qualitat, sinó a convertir-se en el mirall d'altres racons desafortunats on aquests errors ja són irreparables i dels quals no hem après absolutament res.

Totes les millores que es refereixin a mobilitat, quan van associades a seguretat viària, han de ser

benvingudes, però en aquest cas concret i en aquest lloc concret, estic completament en desacord que aquesta era l'única solució viable. Existeixen senyalitzacions de trànsit a moltes carreteres, i la proximitat de la rotonda ja obliga a reduir la velocitat que es pugui portar. S'ha guanyat molt d'asfalt? El resultat final va en relació amb la importància que donem a cadascuna de les parts implicades i en aquest cas està claríssim quin era, des del seu punt de vista, el paper i el valor d'aquests arbres desafortunats i ara ja part de la memòria dels qui han pogut contemplar-los brotant a la primavera, donant ombra a l'estiu, desfullant-se a la tardor o pelats a l'hivern, any rere any, suposo que fins ara sense cap ànim de fer-se notar.

Atès que la nostra capacitat de transformar el paisatge és tan immensa, si no tenim cura de quina és l'herència que deixem als nostres descendents, potser algun dia ens haurem de preguntar tots plegats què és veritablement el progrés tal com l'entendem en aquests moments. Ens haurem de qüestionar si, potser, donar un total privilegi a la gasolina (com ja ha passat al mig del poble) resultarà ser un sobtat parany que no sabrem explicar-nos ni nosaltres mateixos o una empalagosa teranyina de la qual no sabrem desfer-nos ni amb l'ajuda d'excavadores i motoserres.

No molt cordialment,
(i amb l'ingenu ànim d'haver-los fet reflexionar)

NEUS SÁNCHEZ

• OPINIÓ ON-LINE •

CINGLE ROIG, PRIMER CURS

A la celebració del fi de curs de les Escoles Cingle Roig vam tenir ocasió de veure l'esplèndid audiovisual que ha preparat l'AMPA, que ofereix un panorama de la història pedagògica local i les vicissituds que «Les escoles» han viscut fins arribar a la recuperació d'aquest curs. Va ser un acte carregat d'emotivitat i optimisme on es podia tenir l'evidència de que malgrat l'estat general del món, incerteses locals i globals i patiments de tota mena -estatut inclòs-, alguna cosa com aquesta en algun racó del planeta som capaços d'emprendre amb sensibilitat i sentit comú. També, si se'm permet, voldria afegir-me a aquells que devien sentir unes fiblades d'orgull personal en veure que allò que fou un desig, després una probabilitat, ara ja és una realitat i una evidència que aixopluga una colla de nens i nenes que viuen la més absoluta normalitat de caminar uns metres per anar, cada dia, a l'escola del poble on viuen. Tota una lliçó de bon rotllo i de seny: la canalla al poble, assaborint el llegat cultural més propi; i a les aules, un bon equip de mestres i d'ordinadors, per -en paraules de Chillida- estendre els braços cap al món. A la cua de tots aquells que han treballat de valent per fer-les possible, agraeixo de nou l'ocasió de fer-m'hi participar.

SALVADOR JUANPERE

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

RIGOLES, LLAMBORDES I PITXOLINS

Tot el llegat cultural d'empedrar carrers abocat a la riera.

Les diverses explotacions de pedreres, l'esforç de picapedrers manipulant perillosament la dinamita a canvi d'una arengada per la família quan anava bé o d'un braç, una cama i la mort, quan anava malament. Carreters renegant per treure el carro del barranc, mules i rucs maltractats. Els nostres pares, amb l'alcalde de cap de colla, tots ells jornalers amb els dits nafrats i camises suades; tot aquest sacrifici i el sentiment que genera, passat per la pala de la retro.

Avui ha tocat al carrer Guardiola, ahir al Major i Mitjà. S'ha baratat el granit de les llambordes pel ciment.

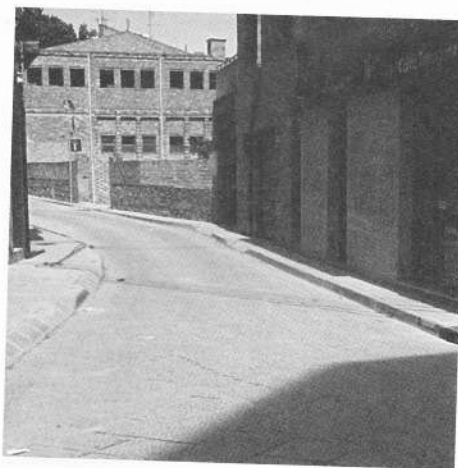
Això ha passat a l'Aleixar en unes obres que mantenen tallat un carrer de 20 metres durant 5 mesos i encara inacabat.

Però aquí no s'acaba tot, tan de bo fos així!

Recentment la Generalitat recolzada per la inoperància del nostre alcalde se'ns ha carregat els plàtans de la carretera que eren uns dels últims baluards de la comarca.

Hem d'afegir, ja fa uns anys, l'enderrocament dels rentadors públics de la Riba amb el degollament de dues monumentals moreres. També a canvi de ciment. S'ha desestimat plantar de nou l'arbre que es van carregar uns brètols a la plaça de l'Arc de Sant Martí. La convivència del progrés amb el llegat cultural no és compatible i per això per decisions simultànies de les autoritats locals ens decanem cap el "progrés".

Ja són molts els valors arquitectònics

públics que hem perdut i els qui com jo ens queixem, se'ns titlla d'insolidaris, tancats i tercermundistes que solament volem "guerra" a canvi d'uns interessos hipotèticament "particulars".

Buscar l'equilibri de convivència entre el passat i el present i el respecte als antecessors i predecessors és inútil.

La llarga nit particular que patim no ho permet. Menciono la nit per la foscor que traspua la notícia més divulgada al tauler d'anuncis municipal tancat amb pany i clau.

Tots lamentem que s'hagués destruït el portal del carrer de l'Aigua però avui seguim la mateixa línia i ja només faltaria que algun il·luminat i en nom de la modernitat, ens canviés els

cairons del paviment del temple per mosaic.

Cal veure, però, la cara positiva d'aquest rosari de pèrdues.

Demà, algun enyoradís local del passat, furgarà els arxius, preguntarà als vells i en farà un estudi gràfic.

Serà aleshores quan un altre batlle es fondrà en una abraçada en nom del poble, amb l'escriptor tot lloant la labor de l'estudiós. Comprarem i arxivarem el llibre en un lloc privilegiat i tots cofois valorarem el passat mentre caminem per aquests carrers, inhòspits i freds, d'aquesta Aleixar que ja ha perdut tots els valors bucòlics i ancestrals a canvi de no haver-li tremolat el pols per fer l'esforç necessari a l'hora de signar el xec per a pagar l'excavadora.

"Moltes gràcies" senyores i senyors regidors, perquè quan ens apuntem a la subvenció d'una xarxa pública de gas natural (que ja ha beneficiat 30 pobles del Camp) tornarem a rebentar els carrers per a generar sucoses factures del calaix dels contribuents.

ANDREU VERNET - "COL·LECTIU ALEIXARENC TORRE REGINA" L'ALEIXAR

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

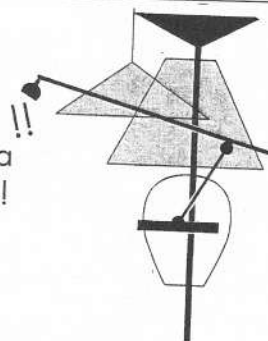
43380 VILAPLANA

LAMPARAS
Lumea
IL·LUMINACIÓ

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantalles a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

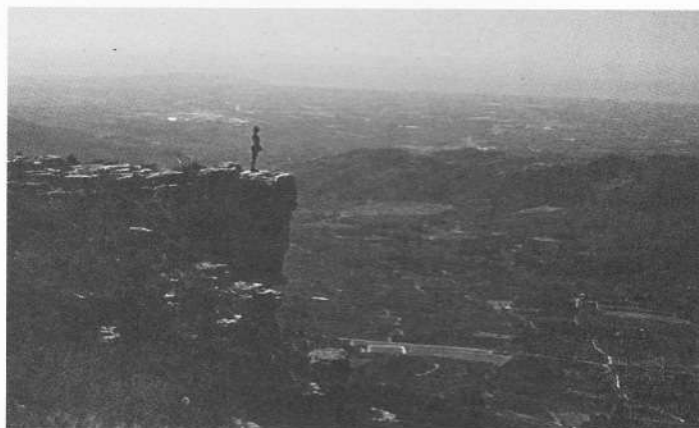

RUTES PER A CAMINAR. LA MOLA I CAMINS ALTERNATIUS A LES TOSQUES

Aquest cop passarem per dos camins més que ens permeten enfilar-nos des de Vilaplana cap als cingles de la Mussara. Pujarem pel camí dels Garrigots, aprofitarem, ja que hi som, per fer un tomb per la Mola i baixarem pel camí de les Torres.

Anem a buscar el camí dels Garrigots, que comença just després de travessar el barranc del mateix nom pel pont del Dr. Mallafré. Hi ha un pal indicador dels verds que ens informa que, seguint aquest camí, arribaríem fins a Arbolí. De fet, aquesta part de l'itinerari ens resultarà ben fàcil de seguir, ja que anirem trobant estaquetes amb la placa verda i els dos excursionistes de la Generalitat.

El camí al començament està cimentat, després passa a ser de terra, i més endavant trobem bocins que encara conserven l'empedrat, en alguns llocs picat a la roca. El tram inicial és força assolellat, però després es va endinsant en un agra-

dable bosc d'alzina i, finalment, de pi.

Altres atractius d'aquest camí són: la font de la Teula i la del Gaspes, indicada en una estaca i que queda molt a prop baixant a mà dreta; les vistes cap al poble, presidint el paisatge que segueix al seu darrere, i les parets de roca, tant les que podem tocar, com les de l'altra riba del barranc, cobertes de bosc.

Quan arribem al capdamunt, ja serem a la Mola. Hem de fer cap a una petita pista. Més tard, l'agafarem cap a la dreta. Ara però, val la pena, anar cap a l'esquerra, a guaitar per damunt de Vilaplana. Com que la vegetació no és gaire espessa, i fins i tot hi ha algun senderó, podem anar recorrent la vora de la Mola en direcció cap a la urbanització Portugal i Alforja. La vista és força aèria.

Per continuar l'excursió cal que anem a trobar altra vegada la pista que hem deixat enrere. Un cop hi siguem, cal seguir les estaquetes en direcció a la Punta del Sec. Ens portarà a la pista anomenada Camí dels Masos, on, a la cruïlla, a banda d'un pal de senyalització hi trobem (actualment) un cartell que ens alerta literalment "Perill!!! Àrea contaminada per municions i explosius" (com si fins ara no n'hi haguessin hagut). Seguim aquesta pista cap a la dreta, precisament cap on no indica res.

Xino-xano seguim la pista sense desviar-nos, passarem per sota els cables de la línia elèctrica i poc després creuarem un barranc, el de la Vall d'en Bassa. La pista fa un tomb a l'esquerra i just allí, a mà dreta cal veure una fita feta de pedres. Ens indica el començament del camí de les Torres, en realitat un sender que, a diferència del que hem pujat, en algun punt està una mica més embrossat, encara que no pas perdut. A poc a poc, la vegetació es va aclarint, fins arribar, ja al capdavant, a un bosc de pins, on hi ha alguna cruïlla que ens pot plantejar dubtes. En tot cas, sempre cal anar encarats cap a Vilaplana. Acabarem en un camí de terra i finalment convergirem amb el camí cimentat que baixa de les Tosques. Només ens queda arribar al poble, entrant per la font de les Creus.

Aquesta excursió es pot fer perfectament en un matí.

Mapa utilitzat: Muntanyes de Prades escala 1:25.000 Editorial Piolet.

ESTER BORRÀS

CAMINADA REUS-PRADES-REUS

El passat 4 de juny es va realitzar la caminada Reus-Prades-Reus, organitzada pel Centre Excursionista de Catalunya a Reus, puntuable per la IX Copa Catalana de Caminades.

La sortida, a Reus, va ser a la 6:30 hores, una vegada realitzat l'avituallament necessari. I el recorregut complet era de 55,44 km, amb un temps estimat de 12,30 h.

Els que van decidir fer tot el trajecte i a més les forces els van acompanyar, els vam poder veure passar de baixada per Vilaplana, on tenien situat un centre d'habitualment.

La Glòria Olivé, una de les participants, ens ha destacat per damunt de tot, el paper impecable de l'organització. A més, i segons diu ella, a part de ser tot un repte personal també és una experiència personal molt satisfactòria; téns l'oportunitat de parlar amb gent molt diferent (hi havia unes 700 persones).

LA REDACCIÓ

iberCaja

AGENDA 21 LOCAL DE VILAPLANA PRESENTACIÓ DELS PRIMERS RESULTATS DE L'ANÀLISI SOCIOAMBIENTAL

El procés d'elaboració de l'Agenda 21 Local es basa en diferents etapes que permeten arribar a un pla de treball estructurat, fonamentat en una anàlisi profunda del territori i en la participació dels diferents agents socials. L'Ajuntament de Vilaplana va iniciar aquest procés el 28 de setembre del 2004, amb el suport de la Diputació de Tarragona. Actualment, l'Agenda 21 Local de Vilaplana es troba de ple en la realització de la primera part de l'Auditoria Socioambiental, que consisteix en redactar una memòria descriptiva on s'analitzen en profunditat tots els aspectes rellevants del municipi.

Els continguts d'aquesta memòria inclouen des de la descripció del medi físic i biòtic, a aspectes socioeconòmics fins a l'estudi de vectors ambientals, com el flux de l'aigua l'estructura energètica, la contaminació atmosfèrica, el soroll, els residus i els riscos ambientals.

El dia 15 de maig, dins dels actes de celebració de la Festa de Sant Isidre, es va organitzar un acte de presentació de l'Agenda 21 Local del municipi, en què es van exposar amb més detall les fases del procés i els continguts de l'estudi. L'acte va ser tot un èxit, ja que hi van assistir aproximadament unes 60 persones.

La intenció d'aquest article és presentar, de forma molt breu i esquemàtica, alguns dels resultats més rellevants i

agenda21 Vilaplana

significatius dels que s'han analitzat fins a l'actualitat.

1. Breu història i àmbit territorial

Vilaplana és un municipi de 23,15 km² i 568 habitants (segons cens de l'any 2005), fet que suposa una densitat de població de 24,5 habitants / km². El municipi històricament tenia un terme de tant sols 6,76 km². La superfície actual es deu a la incorporació del

terme municipal de la Mussara, de 16,39 km², l'any 1961 mitjançant un Decret del Ministeri de Governació.

2. El medi físic

El tret més destacable de Vilaplana referent al medi físic és la clara distinció de dues zones orogràficament diferenciades: a) La meitat nord del municipi forma part de la Serra de la

Mussara, pertanyent al massís de les Muntanyes de Prades, i b) La meitat sud, on es localitza el nucli urbà, que forma part de la depressió Reus-Valls o la depressió del Camp de Tarragona. Aquesta característica geogràfica és determinant tant pel que fa a característiques físiques, biològiques i ecològiques del municipi, com per les activitats econòmiques i socials que s'hi han desenvolupat. Cal destacar també, que una part important de la superfície municipal (73,6%) es troba inclosa en la zona d'interès geològic de "Coll d'Alforja - Serra de la Mussara", l'interès de la qual rau en la combinació entre aspectes geològics i paisatgístics.

3. El medi biòtic

El municipi de Vilaplana és un territori molt ric en valors paisatgístics, biològics i ecològics. Un total de 1.814 hectàrees del municipi, és a dir, un 78,4 % de la superfície total, es troben incloses en el Pla d'Espai d'Interès Natural de les Muntanyes de Prades. Aquest massís està

considerat com un dels espais naturals de més interès de Catalunya per la seva extensió, la seva singularitat geomorfològica i la diversitat i singularitat biològica excepcionals que té.

Pel que fa a la fauna, es destaca que la zona de la Serra de la Mussara pertany a la zona d'especial protecció de les aus de Prades-Montsant, ja que són

ENTRE AUTOT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

espais de presència i nidificació d'espècies protegides, d'entre les que destaquem: l'àguila marcenca, l'àguila daurada, l'àguila cuabarrada, el falcó pelegrí i el duc.

4. L'entorn humà

Durant els últims trenta anys, la població de Vilaplana ha experimentat un augment progressiu i lent, degut a la població nouvinguda, ja que el nombre de defuncions és major que el de naixements. L'estructura de la població presenta una tendència a l'envelliment, que es fa palesa des dels anys vuitanta. L'any 2001, un 15 % de la població era jove (de 0 a 19 anys) mentre que el 28,6% tenia més de 65 anys.

El nivell d'ocupació laboral de Vilaplana és bo, amb un 77,8% d'ocupació masculina i un 62,3 % de l'ocupació femenina. L'atur és molt baix, un 3,4%, tot i

que amb un perfil clarament femení (el 62,5% dels aturats són dones). Per sectors, la població es dedica majoritàriament al sector serveis (58,1%), mentre que un 22,5% es dedica a l'agricultura, un 11% a la construcció i un 8,5% a la indústria. Bona part de l'activitat del sector industrial i de serveis es desenvolupa fora del municipi.

5. Aspectes territorials

Pel que fa a la normativa que regula el planejament urbanístic municipal, Vilaplana disposa d'unes Normes Subsidiàries aprovades a principis dels anys vuitanta. Actualment, el municipi es troba en procés d'elaboració d'una nova normativa, un Pla d'Ordenació Urbanístic Municipal (POUM), a dia d'avui pendent d'aprovació definitiva. Aquesta nova figura planteja un model territorial adient per les necessitats del municipi i d'acord amb els criteris de desenvolupament urbanístic sostenible definits per la Llei d'Urbanisme de Catalunya (LUC, Decret 1/2005 de 26 de juliol). El nou POUM planteja un creixement acotat residencial i industrial, rehabilitar el nucli urbà ja consolidat i preservar els valors naturals i paisatgístics d'un 94 % del terme municipal.

En referència a la mobilitat obligada,

és a dir, aquella produïda per raons d'estudi i/o treball, la majoria de desplaçament generats al municipi es dirigeixen fora d'aquest i principalment amb destí a l'àrea urbana de Reus. Gairebé un 80 % d'aquests desplaçaments externs es realitzen en vehicle privat, mentre que els desplaçaments que utilitzen transport públic són mínims (no arriben al 4 %).

6. Vols participar en el procés de l'Agenda 21 del teu municipi?

Properament s'organitzaran diversos fòrums de participació ciutadana, en els que l'objectiu prioritari a assolir és recollir quins són els punts forts i febles del municipi des del punt de vista del ciutadà, eina essencial per tal de seguir amb els treballs de l'Agenda 21 Local.

El primer fòrum es farà el dimecres 12 de juliol a les 21:30 hores a la Sala Parroquial.

Si ets una persona interessada i vols fer alguna proposta i/o ampliar la informació sobre l'Agenda 21 Local de Vilaplana ens pots enviar un correu electrònic a l'adreça següent: jcodina@lavola.com.

Tu representes un paper important en tot aquest procés, PARTICIPA-HI!

MONTSERRAT DE CASTRO. AMBIENTÒLOGA

RECORDS D'INFÀNCIA

Els records d'infància mirats amb els ulls de la vellesa es poden veure innocents i potser ridículs. Jo en recordo alguns de senzills i de poca importància però que em causaren un gran goig i sentiment d'altruisme. Per exemple, recordo un dia després de sortir de col·legi i arribar al nostre carrer davant del domicili del meu company que, en acomiadar-nos, en lloc de dir-nos "adiós" com teníem per costum, ell em digué "adéu". Vaig quedar tan sorprès i afalagat que això em feu pensar que aquesta expressió tan curta, però pura i saborosa, ens acostava a la zona adulta. De fet, ell, que era un poc més gran que jo, ja s'hi sentia més a prop i ja havia après dels adults aquesta expressió.

Ara, que ja han passat tants anys i he patit tanta opressió, penso que si això no podia ser com una vàlvula d'escapada per la repressió que teníem a l'escola, on se'ns obligava a parlar i a escriure com no ens havien ensenyat els pares, mentre que, ja al carrer, ens esplaiàvem tot retornant a la parla de casa nostra. Això era, només, de portes endins ja que els noms dels carrers i les coses oficials no eren en la nostra llengua catalana. Enhorabona als nostres fills i néts, que poden gaudir d'una escola ben nostra, no pas estrangera! I nosaltres, d'això, ens en felicitem.

SALVADOR JUANPERE

 RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Tallers

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Rafel Sans

- Mecànica de l'automòbil i planxisteria
- Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
- Serralleria

C/ Muralla, 23 • 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

ARGENTINA: HAN PASSAT TRENTA ANYS PERÒ L'HERÈNCIA CONTINUA

El 24 de març de 1976 es va instaurar a Argentina una dictadura militar, que es va autodenominar "Procés de Reorganització Nacional". La repressió exercida en els mesos anteriors a través de les bandes paramilitars, es va convertir en oficial i sistemàtica: dirigents d'esquerra, líders sindicals, activistes de fàbrica, treballadors, estudiants, professors, escriptors, periodistes i fins i tot sacerdots van ser segrestats o assassinats. Milers de persones van desaparèixer. Es va institucionalitzar el terror en tot el país. Amb l'adjectiu de "subversiu" el govern militar no només va reprimir les restes de les organitzacions guerrilleres que aleshores estaven gairebé extingides, sinó també als activistes o simpatitzants de qualsevol moviment de protesta o de crítica social. Milers d'argentins, van marxar cap a l'exili, la majoria de les vegades només amb el que duïen al damunt, sense cap recurs.

Els motius del "terrorisme d'estat"

El cop militar no va ser una acció meditada i executada per uns pocs generals. Com va poder comprovar-se anys més tard per la documentació i els testimonis del judici de "Nunca Más" realitzat pel primer govern constitucional, la instauració de la dictadura va respondre a un pla per a desfer tota l'organització civil de la societat: partits polítics, sindicats, moviments socials, entitats culturals, etc. Aquest "terrorisme d'estat" va ser la base sobre la qual van assentar un pla econòmic que no hagués estat possible en condicions normals per la resistència de la població. Van designar ministre d'economia a José Martínez de Hoz, reconegut representant dels interessos dels grans grups internacionals. Aquest va congelar els salaris, va derogar lleis laborals i va encoratjar la inversió estrangera. El deute públic extern es va duplicar, i el deute privat temps després es va estatitzar, ofegant encara més les possibilitats reals del país. La petita i mitjana empresa nacional van ser escanyades per les mesures oficials que afavorien el negoci

exportador. Moltes empreses van haver de tancar i en poc temps van aconseguir destruir el teixit industrial. El liberalisme monetari va ser recolzat per bancs estrangers i organismes internacionals. El resultat d'aquesta política va ser el creixent empobriment dels argentins. Paral·lelament, el règim va mantenir una repressió sistemàtica contra totes les forces democràtiques. Les principals víctimes van ser els treballadors. L'informe de "Nunca Más" sobre els desapareguts assenyala que un 30 % del total eren obrers, un 21%, estudiants, un 18% empleats, un 11% eren professionals i gairebé 6 % docents. En xifres menors, mestresses, autònoms, periodistes, actors, religiosos...etc. (Informe de la Conadep, Eudeba, 1984). Centenars de camps clandestins de detenció i tortures van funcionar sota control operacional de les Forces Armades en tot el territori argentí. Moltes de les persones que finalment "van desaparèixer" van ser segrestades i dutes a aquests centres on van ser torturades i finalment assassinades. Algunes d'elles, pel mètode de ser llançades amb vida des d'avions militars al Rio de la Plata, com ho va revelar el testimoni d'un oficial naval "penedit" davant el jutge Garzón. Els organismes

de Drets Humans van xifrar en 30.000 el nombre de desapareguts a Argentina.

El començament de la fi a l'Argentina

En l'any 1982, el projecte militar donava signes d'esgotament. La Junta Militar va intentar llavors una "fugida cap endavant": la recuperació de les Illes Malvinas, ocupades des de 1833 pels britànics. L'operació, plena d'errors tàctics i estratègics va tenir un final tràgic per a centenars de soldats i una derrota previsible davant la desigualtat de recursos. La derrota militar va arrossegar la dictadura, que va perllongar la seva agonia tot just uns pocs mesos més, fins a veure's forçada a convocar eleccions. Però els més de 7 anys d'autoritarisme van deixar una herència que perdura 30 anys després. Molts dels més destacats components d'una generació d'argentins que va creure possible un país millor i més just van desaparèixer, van ser assassinats o van marxar a l'exili. La por inoculada pel terrorisme d'estat va deixar el seu estigma en gran part de la societat. El teixit social i valors com la solidaritat, molt afectats per l'individualisme fomentat pels militars. L'educació i la sanitat públiques, funcionant sota mínims. En el camp econòmic, la línia neoliberal implantada pel cop va tenir diverses formes de continuïtat en posteriors governs civils. El més nefast, que en aquest camp "va completar" l'obra destructiva de la dictadura, va ser el de Carlos Menem, durant el qual es van lliurar les principals empreses i recursos del país a multinacionals estrangeres. Quan fa 30 anys del cop, els argentins intenten deixar enrere la pesada herència de la dictadura militar. Malauradament no resulta gens fàcil.

CARLOS IAQUINANDI CASTRO
CENTRO LATINOAMERICANO DE REUS
SERPAL@WANADOO.ES

Local

Lahir (22/03) Vaig anar a la Font del Llop. És una font que sempre he estimat, des de petit, i no sé per què, potser perquè l'associo amb el temps feliç d'aquella primera infantesa en què m'hi van portar i en què -si has estat de sort- la vida encara no t'ha colpit. Hi vaig beure aigua i, com que havia suat, el pare em deia que primer m'havia de mullar els polsos si no, no sé què deia que em podia passar. El cas és que, des d'aleshores, mai en la vida he deixat de mullar-me els polsos, havent suat, abans de beure en una font. Feia almenys dos anys que no hi anava i -ho recordo amb una precisió fotogràfica- vaig veure el peu de la taula que suporta les dues lloses que la formen com estava de malmès i vaig pensar: "Quan torni ací, aquesta taula ja haurà caigut". Ahir, mentre pujava pel camí tot esbafegant vaig pensar: Haurà caigut, la taula?

Quan, en arribar, encara de lluny, la vaig veure en peu, el cor se'm va eixamplar; la taula havia resistit! però no, el que va succeir és que algú li va adobar el peu amb ciment i, no sé si va plegar les lloses de terra, però la taula està dempeus. El primer que em va venir al cap va ser el supòsit més natural "ha estat l'Ajuntament" (o alguna altra administració) que, fent ús del seny i la sensibilitat que les caracteritza, ha actuat en conseqüència, però no, en atansar-m'hi més, vaig poder llegir, gravat a la junta que separa les dues lloses: "AMIC DE LA FONT" i, acte seguit, es va anar apoderant de mi aquell regust tan amarg i tan cristià de la culpa, després, el de l'admiració que sempre m'han sabut desvetllar els herois, una casta en vies d'extinció, sempre disposada al sacrifici. Amic anònim de la font, gràcies de tot cor. Consistori (en aquest cas de l'Aleixar) malgrat que la font es troba en una finca privada, ¿no trobaríem la manera de protegir el nostre «patrimoni»? (podria parlar de l'empedrat del camí de Les Tosques, aquest sí que n'és, de públic) destruït irremeiablement. O de les escales dels rentadors. Ei! escolteu, és inaudit, les van treure perquè diu que les arrels del plataner les malmetia. Home, sisplau, en aquests casos el que es fa és eliminar la causa, no? Doncs per què no tallàveu l'arbre? Consistori, lamento que haguéssiu perdut l'oportunitat de fer una cosa bé i, mentre això no vingui... ferro et igni!

Nacional

Estic entusiasmat, extasiat, tinc pruija galopant, tinc trempera permanent, estic curull de felicitat, la joia se me'n va per tots els orificis del cos perquè no la puc contenir. Em sento frenètic, delerós, embriagat, electritzat, apassionat enfervorit, delirant, embojit, fervorós, ardorós, permanentment exaltat, engrescat i empalmat, apoteòsicament endelerit i enlluernat, no dormo per les nits i no hi veig de cap ull. En una paraula, estic content. I molt. Que per què? I ho pregunteu? Si no ho sabeu és que no sou catalans, si més no, no sou del Barça. Jo sí que en sóc, sóc culé de tota la vida i com compendreu tanta emoció em desborda, perquè ho guanyem tot, no? I això ha estat l'aconteixement més important des de la beatificació del Pare Escrivà de Balaguer. Ara sí que, amics meus, captives i desmoralitzades les hordes madridistes, hauran assolit els sentiments nacionals la màxima satisfacció i els darrers objectius futbolístics. I la brega s'haurà acabat -de moment- perquè després ve la Copa i... ostres!!! no hi pensava tu... l'Estatut! que també l'haviem de defensar! però, collons, tu, estava tant esgotat, fatigat, desinflat, làs, fart, tip, cuit, lax, baldat, atrocinat, mig mort, capolat, rendit, cruït, extenuat, maltret, aixafat, capcot, defallit, exhaurit i cansós, mort-i-fret, feixuc i ujat, esbraonat, atropellat i molt; suat tot el sagí, tota la cansalada i tota la fel, em sentia totalment esfereït, tronat, espatllat, espeuat i desalenat, i, a més, estava esgargamellat i esgotat, cansirós, escarramicat i descollonat, esfetjat, espatarrat i amb un pam de llengua i em sentia esquena-romput, cama-segat i esmaperdut i no podia dir ni fava ni m'aguantva dret perquè les cames em feien figa, i, si caminava, ho feia de gairell. En una paraula, estava tan cansat! i tan fotut!... que -ho confesso- amb prou feines si em va quedar energia per anar a votar.

Llàstima perquè ara que me'n refaig -si haguéssim dedicat una petitíssima part de tanta energia en defensar l'Estatut...no ho sé, no ho sé, però tinc la vaga impressió que ara tindriem l'ESTATUT, el del trenta de setembre, el que va sortir del Parlament, és a dir, l'autèntic. Però és clar, tot no es pot haver, ja se sap... i primer és el primer. Catalans: ¿no hi ha «despertaferro»? igni et ferro!

Universal

L'univers està en una contínua expansió. El dubte rau en si l'expansió serà indefinida i, doncs, irreversible o si la gravetat farà que aquesta expansió s'aturi i l'univers es comenci a replegar sobre sí mateix invertint el procés fins arribar al «Big Crunch», un concepte que dóna idea d'una implosió, contrària al «Big Bang», que és l'explosió que hom creu que l'originà. Sembla que la comunitat científica més aviat es decanta per la primera hipòtesi. De tota manera es veu que això depèn de la massa total de l'univers, el càlcul de la qual es veu enormement dificultat per l'existència d'ingents quantitats de matèria negra, o fosca, dita així perquè no es veu i només es pot intuir per l'efecte gravitatori que produeix en el seu entorn.

L'espècie humana també està en contínua expansió i, com l'univers, en un moviment que en física es diu "uniformement accelerat". Les previsions dels sociòlegs, dels biòlegs, etc, van en un setit semblant a la expansió universal, és a dir, no hi haurà inversió de la tendència. Ara, hi ha una diferència essencial en aquest paral·lelisme que plantejo. L'expansió universal, com si fos un globus quan se l'infla, va expansionant també l'espai (no se sap fins quan això serà així), l'expansió de l'espècie humana, en canvi, no expansiona ni l'espai ni els recursos que li permeten sobreviure, ans al contrari, els fagocita. Podríem fer una porra: Quan durarà aquest procés? cinquanta? cent? dos-cents anys? o potser mil? ¿Qui resultarà tenir raó, Marx o Malthuse? L'inconvenient rau en què no sabem com fer-ho perquè els encertants puguin cobrar els guanys. Potser al cel. Però ¿Serà prou gran el cel per tots? (per tots els bons podria ser) I és que res no és infinit, amb l'excepció, potser, de l'estupidesa humana.

PEP PELAT

SOLUCIÓ PASSATEMPS

VILAPLANA MILLORA ELS CARRERS I AMPLIA ELS SERVEIS

Aquest mes d'abril han començat les obres de pavimentació i serveis dels carrers Àngel Guimerà, Jacint Verdaguer i Dr. Mallafré, fins al carrer Sant Sebastià, que tenen l'objectiu de posar al dia tots els serveis que necessita el nostre poble (xarxa d'aigua, electricitat, xarxa de gas, megafonia, xarxa corporativa) tot preservant el paviment tradicional amb llambordes al nucli antic del poble al qual s'hi apliquen tècniques modernes de col·locació.

Aquesta obra és molt útil per al benestar dels veïns i veïnes de Vilaplana perquè ens permetrà afrontar el futur gaudint dels avantatges de la vida rural amb el benestar, les comoditats i el confort de la ciutat.

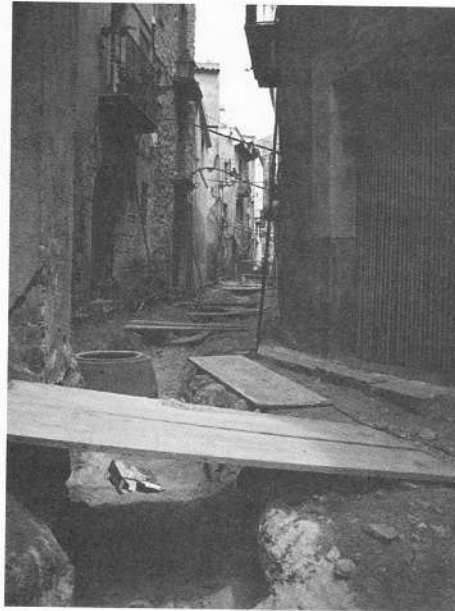
El projecte d'arranjament i millora dels carrers Àngel Guimerà, Jacint Verdaguer i Dr. Mallafré té un cost de 303.948 euros, i ha rebut una subvenció del 84 per cent del seu valor de part del Pla Únic d'Obres i Serveis (PUOSC), elaborat pel Departament de Governació de la Generalitat. La inversió es completa amb una aportació del 8 per cent per part de l'Ajuntament i l'altre 8 per cent per part de contribucions especials dels veïns.

Els carrers afectats per les obres tenen més de cinquanta anys i l'estat dels serveis s'ha quedat desferrat o és molt deficient per atendre les necessitats de la societat d'avui dia, cada cop més exigent.

L'Ajuntament de Vilaplana ha adjudicat l'obra a l'empresa COBRA que, tot i la dificultat de l'obra, l'està executant amb normalitat i a bon ritme, segons les previsions.

Aquesta inversió es tracta d'un projecte de màxims i ben dotat econòmicament per la seva complexitat, la dificultat en l'execució i per l'emplaçament de l'obra, situada al nucli antic del poble, que afecta directament carrers estrets i cases habitades per gent gran. És conegut que en aquest tipus d'obres surten imprevistos que provoquen variacions a l'alça del pressupost. Si no s'assumissin aquests increments de costos significaria que no es podria acabar d'executar l'obra perquè no es disposaria dels recursos econòmics suficients per poder atendre'n el cost total, incloent-hi aquestes despeses imprevistes que només sorgeixen i se saben quan ja s'hi està treballant.

El PSC volia bloquejar l'obra

Des de l'inici de les obres l'Ajuntament ha informat puntualment de les modificacions i les millores introduïdes al projecte a tots els membres de la Corporació Municipal, i també dels resultats de les reunions mantingudes amb els veïns directament afectats per les obres.

Per això és lamentable l'actuació que ha tingut el PSC durant el desenvolupament de l'obra. El 4 de Maig, als pocs dies d'haver començat i quan el carrer Jacint Verdaguer, el més estret i difícil, estava obert de dalt a baix, el Sr. Ernest Aymamí i la Sra Carme Martí, regidors del PSC-PM, van presentar a l'Ajuntament un escrit mijançant el qual demanaven la suspensió de l'execució de les obres fins a corregir unes pressumpes irregularitats que denunciaven.

Aquest escrit el van presentar tot just l'endemà d'un Ple ordinari de la corporació en el qual es va explicar amb detall l'estat i seguiment de les obres. Val la pena tenir present que en un Ple ordinari els regidors poden fer les preguntes que creguin convenients, però el curiós és que els regidors esmentats no en van fer cap sobre el tema.

Per tant, es va posar de manifest que la única pretensió dels regidors del PSC-PM era bloquejar i paraitzar les obres per tal d'allargar el temps durant el qual el carrer estés obert, sense tenir en compte els problemes greus que podien ocasionar als veïns, gent gran amb dificultats de mobilitat per accedir a les seves vivendes.

Davant aquesta actuació, l'Ajuntament va encarregar un informe jurídic al Servei

d'Assistència Municipal de la Diputació de Tarragona que conclou amb la desestimació de les peticions efectuades pel Sr. Ernest Aymamí i la Sra Carme Martí, regidors del PSC-PM, i que considera que l'actuació de l'Ajuntament de Vilaplana ha estat correcta i ajustada a dret en tot moment.

Un cop explicada aquesta actuació d'un dels grups de l'oposició, aprofito l'oportunitat que em dóna *Lo Pedrís*, per demanar-vos paciència durant el temps que durin les obres i comprensió davant la senyalització, les restriccions del trànsit i la prohibició d'aparcar vehicles a la plaça de la Vila, ja que en molts casos, els treballs han de ser de caràcter manual davant la dificultat que representa treballar-hi en màquines. Això comporta que les obres vagin avançant més lentament d'allò que tots esperem.

Tanmateix la voluntat de l'Ajuntament de continuar fent millores al poble fa que, després d'aquesta, ja tinguem previst l'inici de l'obra de pavimentació i serveis del carrer Sant Sebastià i de la plaça de la Vila, que és una continuació de l'obra actual, compta amb un pressupost de 180.000 euros i un finançament molt semblant.

RESULTATS DEL REFERÈNDUM PER LA REFORMA DE L'ESTATUT D'AUTONOMIA

ELECTORS CENSATS:	463
VOTS EMESOS:	350
VOTS NULS:	6
SI	236
NO	83
EN BLANC	25
VILAPLANA, 18 DE JUNY DE 2005	

Dietètiques Cabré, C.B.

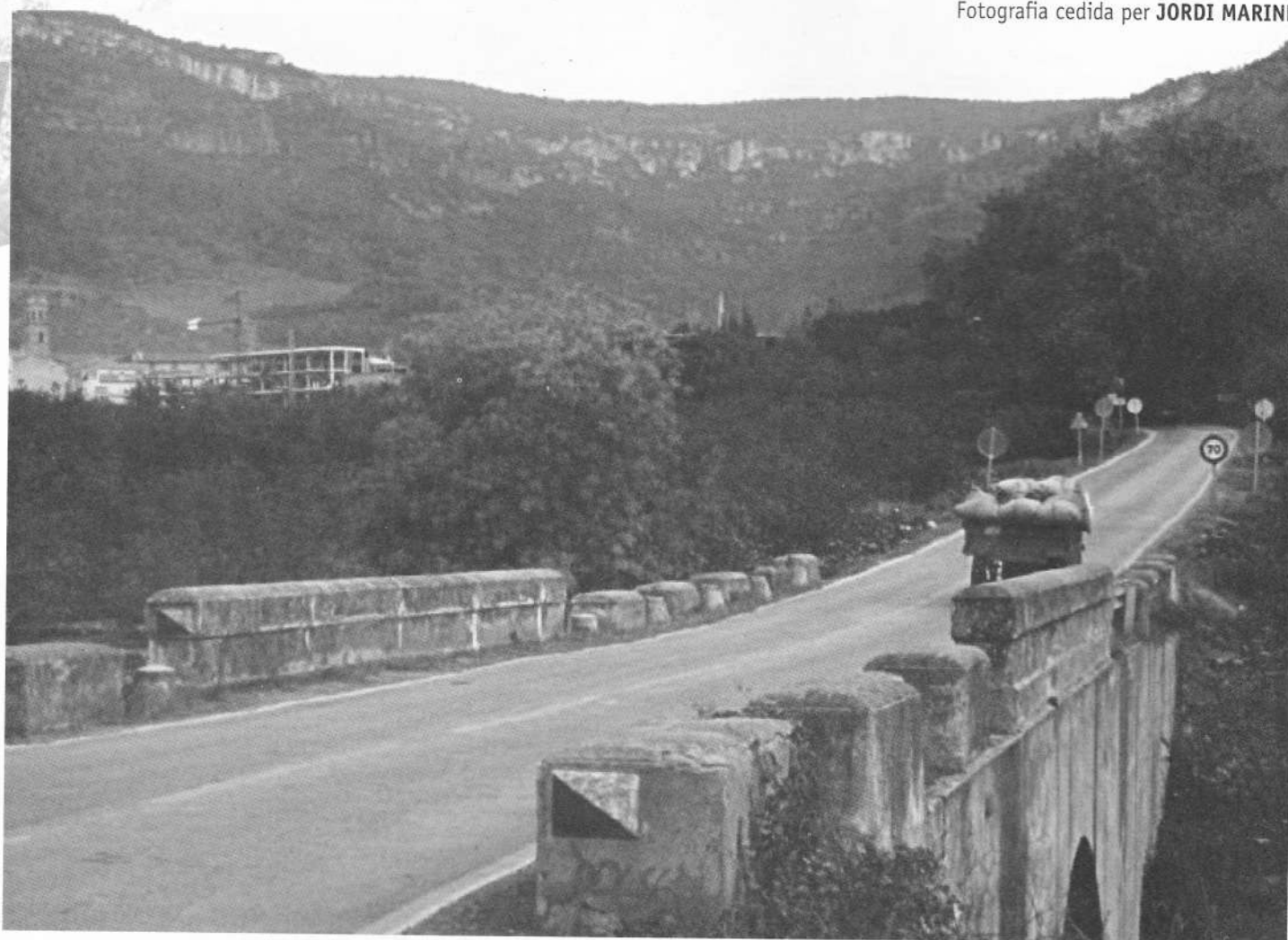

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Aquest apartat voldria ser una mirada històrica del nostre poble. Per aquest motiu, si teniu alguna fotografia d'interès històric, us demanem que us poseu en contacte amb qualsevol membre de la revista

Fotografia cedida per **JORDI MARINÉ**

ARBRES | PONT

Malgrat la poca antiguitat d'aquesta imatge, ja podem dir que forma part de la fototeca de LO PEDRÍS. És una imatge que tots encara tenim molt present són els arbres de la carretera i el pont Gran.

Avui per avui, amb l'arranjament i modernització de la carretera Vilaplana-Reus, els arbres han desaparegut i el pont Gran s'ha reformat de dalt a baix per fer-lo encara més gran.

LA REDACCIÓ

Caixa Tarragona

LA TARTRANA DE CAL MUNTÉ

Es la primera casa rural de Vilaplana, ubicada a cal Munté, els últims anys coneguda com a cal Sagal. Tot i que aviat n'hi haurà una altra en marxa i al mateix carrer.

El carrer Àngel Guimerà és a partir d'ara el carrer del turisme, si no, doneu-hi un tomb.

La casa, com tots sabeu, la van comprar la Jaquelin Mestre, de cal Batjau, i el seu marit Eduard.

El dia de Sant Joan la van inaugurar, convidant-hi tot el poble i, és clar, no hi va manca ningú. L'han rehabilitada amb molt de gust, sense enfarfegar, però no hi manca tampoc res. Tots els comentaris que se sentien, mentre anàvem d'aquí cap allà, amunt i avall, eren: "qui l'ha vista i qui la veu". Hem de fer notar també que, per fi, tenim el primer ascensor del poble.

La Tartrana de cal Munté és un allotjament rural que sorgeix de la rehabilitació de casa pairal de «Cal Munté», que fou bastida a partir del segle XVII. La casa va pertànyer a la família

que durant un cert temps s'ocupà en negocis de transport amb tartanes.

D'aquests orígens se'n deriva el nom que han escollit per a encetar-ne aquest nou ús per al qual se li han renovat totes les instal·lacions i s'ha refet completament, sense perdre de vista ni la tipologia de les construccions que l'envolten ni les seves característiques originals; tanmateix han fet els possibles per dotar-la de les condicions tecnològiques i de confortabilitat pròpies del segle XXI. Distribuit en uns 400 m², l'allotjament disposa d'uns espais

d'accés restringit als clients que els ocupen: una habitació doble, una de triple, una suite júnior i una master suite perfectament equipades i decorades de forma personalitzada, amb mobiliari restaurat de brocanter i amb un bany d'ús exclusiu per als hostes que en fan ús, i, com a elements comunitaris de lliure accés per a tots ells, s'han habilitat els espais de cuina, menjador, sala d'estar i sala de lectura, amb llar de foc i un acollidor espai obert interior. Tots aquests espais estan distribuïts en dues plantes a les quals es pot accedir des de dos carrers del poble: l'Àngel Guimerà és el d'entrada per la part antiga i al Dr. March li correspon l'accés per la zona moderna. La casa disposa d'ascensor però d'ús restringit a persones amb problemes de mobilitat. La inauguració de la casa està prevista per al juliol de 2006.

Tot i ser del poble, no hi passàreu una nit?

Felicitats i que us vagi molt bé.

LA REDACCIÓ

Mireu-los quin goig que fan

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

25È ANIVERSARI DEL CASAL VILAPLANENC

Els anys passen per a tothom i el CASAL ja té 25 anys. Així, el passat 23 de juny, coincidint amb la Revetlla de Sant Joan, es va aprofitar el tradicional sopar que organitza el Casal per celebrar el 25è aniversari de l'entitat.

Aquest any es va voler canviar el protocol establert i es va oferir un sopar de gala, on els comensals només havien de portar la gana i la voluntat de passar una vetllada molt agradable.

Tot va anar molt bé, i un dels

moments més emotius de la festa va ser quan els més petits van apagar les espelmes del pastís d'aniversari i tots els presidents que han passat per les juntes, en representació de tots els socis, van tallar de manera simbòlica el pastís.

Tot seguit es va encendre un vistós Castell de Focs i la gresca no va parar fins a altes hores de la nit, on no hi va faltar ni el cava ni la Coca de Sant Joan.

Per molts anys a tota la Societat del Casal Vilaplanenc.

CORPUS

Aquest any Corpus ha caigut molt tard i no hi havia masses flors. Tot i això, la imaginació i l'empenta dels veïns van fer que les catifes fossin més originals.

LA REDACCIÓ

FOTOS: JORDI MARINÉ

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

ESCACS A VILAPLANA

El passat 3 de juny de 2006, va tenir lloc a Vilaplana un event escaquístic. Vilaplana va ser seu organitzadora, entre altres poblacions, de la 7ª ronda del campionat d'escacs Memorial Josep M. Calbet. Aquest campionat té forta tradició a la província de Tarragona, i enguany celebrava la seva XXI edició.

En poques línies, explicarem en què consisteix aquest campionat i altres del mateix tipus. És un campionat OBERT jugat per SISTEMA SUÍS. Què vol dir tot això? Doncs és obert perquè és de lliure inscripció, sense límit màxim de jugadors. El sistema suís consisteix a emparellar, al llarg del campionat, jugadors amb el mateix nombre de punts.

Posarem un exemple de sistema suís. El jugador A juga la primera partida i guanya. El segon dia ha de jugar contra B, que també va guanyar el dia anterior. La partida acaba en empat (o taules). El tercer dia ha de jugar contra D, que té un punt i mig igual que ell. Etc. Aquest sistema afavoreix que, cap a la part final del campionat, els "bons" juguin entre ells, igual que els "dolents", que també ho faran.

Els campionats a sistema suís solen durar 8 o 9 partides o rondes. En aquesta edició el Memorial Josep M. Calbet en va durar 8 jugades els dissabtes a la tarda durant 8 setmanes seguides. A Vilaplana es va jugar la 7a, o sigui la penúltima, de les rondes. Va ser, per tant, una ronda important, puix que podia ser decisiva per a la classificació final.

I així va ser. Abans de jugar era líder solitari Francesc Farran, de Tarragona, amb 5,5 punts de 6 partides jugades.

Segon, Cristopher Luke, també de Tarragona, amb 5 de 6. El tercer jugador, empatat amb altres, tenia només 4 de 6.

Doncs resulta que el líder, F. Farran va perdre amb blanques contra Miquel Àngel Fernández, de Reus, que cuia 4 de 6 i que havia començat el torneig molt fluix. Per altra banda, el fins llavors segon classificat, Cristopher Luke, va guanyar per incompareixença de l'adversari.

Per tant, després de jugar; 1r. C. Luke amb 6 punts de 7; 2n. F. Farran. Amb 5,5 punts de 7; 3r. Miquel A. Fernández amb 5 de 7.

A la darrera ronda, Fernández va

guanyar a Luke i Farran va fer taules (amb Rofes, un altre jugador que anava bern classificat). Amb això, la classificació va acabar amb un triple empat a 6 punts entre els 3 jugadors protagonistes. Al final va quedar campió C. Luke perquè tenia millor desempat segons les regles del campionat.

Esperem el poder tornar a organitzar-ho el proper any. A veure qui s'anima a a jugar!

JORDI PROS (ESCAQUISTA EMPEDREÏT)

SANT JORDI, BLANCANEUS I CONTES

Un Sant Jordi radiant va il·luminar la diada més florida de l'any. Roses, llibres, contes i records d'infantesa es van barrejar entre pàgines dels llibres i pétals vermells de la parada que l'AMPA havia previst al pati de les escoles. Després de triar el llibre i la rosa que haviem de regalar, vam poder assistir a la presentació del conte de La Blancaneus, editat per Lo Pedrís i a una sessió de conta-contes per als més petits. Tot plegat, un agradable migdia familiar que vam poder gaudir en companyia de molts convilatans.

L'ELENC D'ACTRIUS DEL CONTE DE LA BLANCANEUS, RECORDANT AQUELLA REPRESENTACIÓ DE JA FA QUASI SEIXANTA ANYS...

CALAPEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

pintura decorativa

Alvar Juanpere
Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

Notícies

NO ET VESTEIXIS PER SOPAR GRUP DE TEATRE DE VILAPLANA

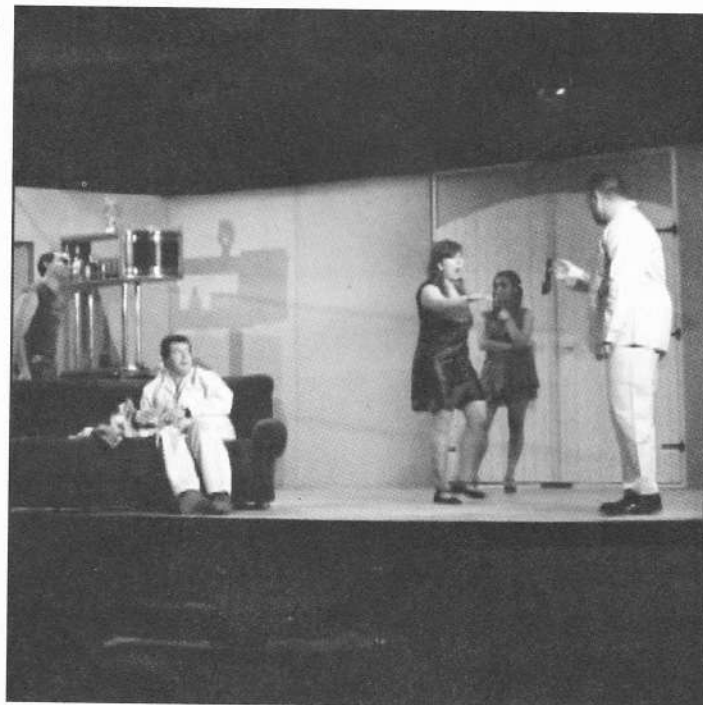
El dia 14 de maig els nostres artistes van representar una divertida comèdia amb un aire molt culinari.

El repartiment de "luxé" estava compostat pels ja veterans Anna Aymamí, Marc Mestre, Jordi Mateu, Raül López, el fixxage forani, però ja habitual, Maria Girona i la nova promesa, Judit Espinosa.

L'obra va ser molt divertida, dinàmica, atrevida i força especial. Tots els actors van brodar els seus papers.

Els altres ja els coneixem, però volem destacar el gran paper de la Judit, que segons li va dir a aquest humil redactor quan va felicitar-la, era la primera vegada que s'enfiliava en un escenari per fer teatre.

És molt bonic i se n'ha de prendre nota dels nous vilaplanecs, que tot i que se senten molt "naps", participen i es lliuren al cent per cent amb els "teiosos".

MARIA I PEPITU: 50 ANYS JUNTS

El passat 20 de maig la Maria Huguet Mestre (la Maria Rufina per a tots) i el Josep Prades (Pepitu), van celebrar els seus 50 anys de casats. Van voler passar aquest dia rodejats de la seva família i les persones més estimades. I cal dir, que de ben segur no hi va faltar de res.

Com a col·laboradora de Lo Pedrís durant aquests passats anys, li donem la nostra més sincera enhorabona i des d'aquí, li enviem una forta abraçada.

MOLTA FELICITAT PER LA RESTA DE LA VOSTRA VIDA

PRIMERA COMUNIÓ

Un cop més, el passat mes de maig es va celebrar la Primera Comunió al nostre poble. Aquest any hi havia dues nenes que es van preparar per fer-la, eren la Mercè Anguera i la Paula Juanpere.

L'acte es va fer a la Missa Major del diumenge 28 i va oficiar l'acte Mossèn Musté.

En motiu de la Primera Comunió, uns dies abans, el dissabte 20 a la tarda, es va fer una festa al Casal, on es van convidar a tots els amiguets i amiguetes.

Així doncs, desde Lo Pedrís volem donar l'enhorabona a la Mercè, a la Paula i a les seves famílies per la celebració d'un acte tan significatiu.

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTXES

Comercial ROSAN

Pedreria del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

CONCURS LITERARI

El dia 28 d'abril a les 8 de la tarda, el jurat del Concurs literari «Cingle Roig» organitzat per l'Ateneu Cultural d'Alforja va atorgar l'ACCÈSSIT del nivell 1er a «L'aina i el Raül», de l'Alba Escuer

El premi va ser una rosa i el llibre *La botiga de la Formiga piga* de l'Emili Teixidor.

L' Aina i el Raül

Hi havia una regada l'Aina i el Raül que van anar a la piscina i estava tancada i no es podien banyar i van marxar cap a casa. Van anar al tros de l'avi banyar i van trobar una serp a dins de la bossa van trobar una serp i es va escapar i la buscaven i la trobaven però no la agafaven i després van anar lluny i després li van dir als pares que havia trobat una serp però no se van creure. Es va fer de nit i tots van marxar i ma vaig duta a dormir mentre feia el sopar i quan vaig acabar de duta a dormir vaig arribar el meu pare van fer el sopar tots junts solament els pares i quan m'acaba de banyar i cano. Després vaig anar a dormir i he somniat totes les coses que hem fet.

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA

COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR

Tel. 977 815 290

Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.

Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.

A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

LA FRESCA

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

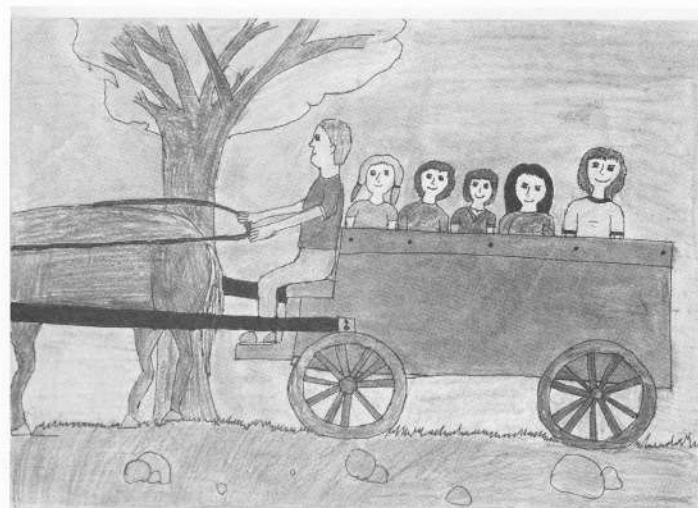
PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

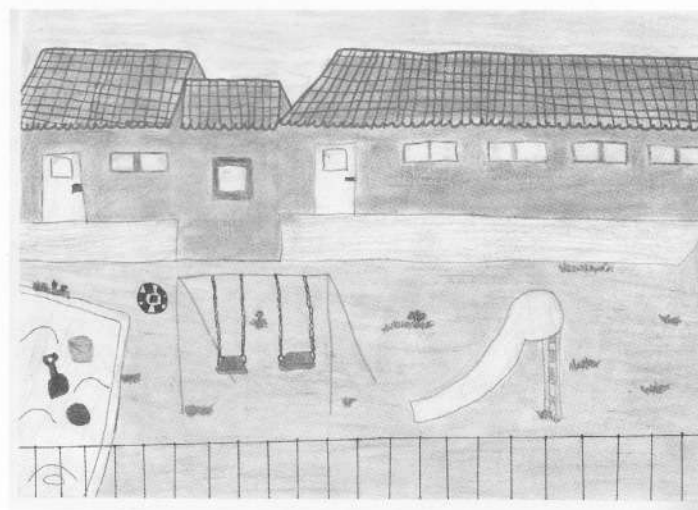
ALEIX FERRÉ

JOANA SALVAT

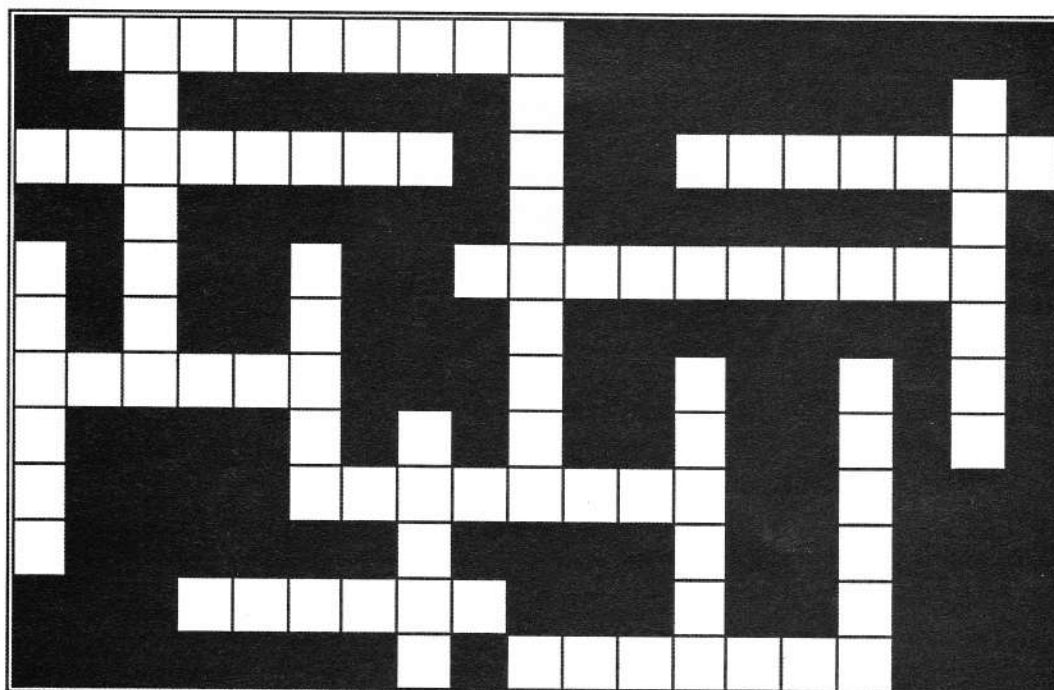
BÀRBARA FRANQUET

MIREIA FERRÉ

passatemps

En aquesta graella heu de col·locar les 16 seleccions que es van classificar pels vuitens de final al Mundial de Futbol. Els que sou *futboleros*, segur que us les sabeu de memòria i ho podeu fer directament.

10 lletres: ANGLATERRA. 9 lletres: ARGENTINA, AUSTRÀLIA. 7 lletres: EQUADOR, ESPANYA, UCRAÏNA, HOLLANDA. 5 lletres: MÈXIC, GHANA

Cooperativa Agrícola

**Caixa Rural
de Vilaplana**

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA**

